Наше Слово

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК
TYGODNIK UKRAIŃSKI
UKRAINIAN WEEKLY

Рік LXIX № 18 (3481) Варшава, 5 травня 2024 року, Ціна / Cena 5 zł (vat = 8%) INDEKS 366609 ISSN 0027-8254 Інтернет-версія газети nasze-slowo.pl

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Нехай у наших церквах міцно лунають дзвони, що грають, вітають, сповіщають весну і воскресіння життя.

Спаситель-бо

ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

ISSN 027-8254
18
9 770027 825245

Писанки Люцини Яцек

eprasa.pl 6696c9bdcb

Писанки Аґнєшки Сльосецької

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Дозвольте привітати Вас зі світлим Празником Христового Воскресіння!

Пасха – це Празник Нового Життя після Жертовної Смерті Ісуса у Страсну П'ятницю. Ця єдина Пасха – яку тоді в Єрусалимі пройшов Ісус – кожного року святкується, тому що її зміст та спасительна дія тривають постійно, тривають вічно! Пасха – це не свято весни, не свято врожаю, не інші ритуали – це Празник Життя, яке раз перемогло смерть, і ця перемога живе разом з нами, в нас та для нас – постійно. В Світлий празник Пасхи ми наново про це Життя згадуємо та наново ньому радіємо.

Ми, українці, в особливий спосіб в час війни переживаємо переплетення життя і смерті, трагедії невинних смертей, понівечених доль, зруйнованих домівок, тисячів вбитих героїв та злочинів, які вчиняє затуманена диявольською брехнею цинічна росія.

Зло вбиває, але Життя сильніше від смерті! Тому повторюємо, що Христос подолав смерть і воскрес! Як дуже нам ці слова потрібні зараз, коли Україна вкрита могилами десятків тисяч замордованих та загиблих Героїв!

Тому з ще більшою Надією очікуємо Світлого поранка Воскресіння і ним зміцнюємось у всі важкі моменти життя. З ще більшою радістю співаємо «Христос Воскрес із мертвих і тим, що в гробах, життя дарував».

Бажаємо всім Христової Перемоги – для нас, для наших сімей, для нашої України, для наших мрій про вільне і мирне життя!

Бажаємо прекрасних писанок та пресмачних пасок, які скріплять наші сили та підтримають наш дух. Хай радісна пісня, що Христос Воскрес, донесеться до кожної української сім'ї, долетить до кожного дому, до кожного захисника та захисниці, у всі окопи, бліндажі, танки та броньовики! Воскрес Христос! Воскресне вільна ти мирна Україна!

Мирослав Скірка,
голова Об'єднання українців у Польщі

eprasa.pl 6696c9bdcb

Дорогі Українці!

Від колективу Посольства України в Республіці Польща та від мене особисто прийміть найщиріші вітання з Воскресінням Христовим!

Уже десять років поспіль у Великдень ми єднаємось у молитві за Україну, українських воїнів, волонтерів та всіх людей доброї волі, хто допомагає нам наблизити довгоочікувану Перемогу над російським злом. Ми єднаємось у журбі і пам'яті про Героїв України, які відважно стали на захист Вітчизни і віддали своє життя на вівтар свободи і незалежності Української держави та європейських цінностей. Ми єднаємось навколо надії про повноправне членство України в об'єднаній родині європейських та євроатлантичних держав. Нехай Воскресіння Господнє утвердить нас у наших спільних зусиллях для добра нашої Вітчизни та українсько-польського братерства. Нехай це світле свято принесе у ваші оселі радість та благополуччя, доповнить вас силою, невтомною енергією та витримкою у нашій спільній боротьбі, яка обов'язково увінчається перемогою добра над злом, свободи над тиранією, демократії і прав людини над людиноненависницьким тоталітаризмом і тероризмом. Міцного здоров'я та Божого Благословення! Зі святом вас, дорогі Українці!

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Посол України в Республіці Польща
Василь Зварич

Писанки Евеліни Ґрабець

З НАШОЮ ПІДТРИМКОЮ УКРАЇНА ПЕРЕМОЖЕ ЗЛО

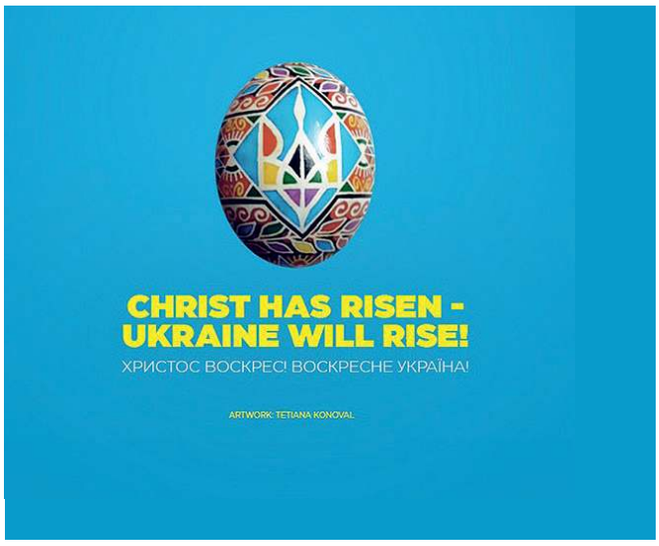

Кожен Великдень ми відзначаємо перемогу Христа над злом та над самою смертю. Це десятий Великдень з моменту вторгнення росії в Україну та десятий Великдень, який захисники України зустрічають в окопах. Сьогодні кожна українська родина за пасхальним столом сумує за своїми рідними, які є зараз на передовій, захищають свої сім'ї, або загинули, захищаючи їх.

Ми щиро вдячні Збройним Силам України, лідерам України та її союзникам по всьому світу, медичним працівникам, які дбають про поранених, нашому духовенству, волонтерам в Україні та за її межами.

Маємо піклуватися про мільйони українців, які були змушені покинути свою батьківщину. Дбати, аби вони лишалися українцями. Опікуватися сім'ями, які постраждали через російську геноцидну війну. Ми стоїмо з українським народом до перемоги, миру, відбудови і справедливого суду над агресором.

Більшість із нас, хто живе за межами України, далекі від війни. Ми маємо обов'язок зробити так, щоб громадяни та лідери країн, де ми живемо, підтримували та продовжували надавати Україні все необхідне для перемоги та відновлення контролю над міжнародно визнаними територіями.

Ми розуміємо, що тривалий та значимий мир у світі залежить від перемоги України. Наш обов'язок кожного дня робити все можливе, щоб допомогти українцям звільнити Батьківщину та своїх громадян, які живуть в репресіях під російською окупацією.

Світова українська громада – це запорука перемоги України. В єдності наша сила! Разом, єдиним потужним голосом, маємо досягти того, щоб весь цивілізований світ підтримував Україну до її перемоги.

Великдень символізує перемогу добра над злом – те, що істина і правосуддя переможуть над зловісними імперіями світу. З нашою підтримкою Україна переможе зло!

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Павло Ґрод,
голова Світового конґресу українців

eprasa.pl 6696c9bdcb

Майстер-класи з писанкарства в Ґданську

20 квітня у ґданській домівці відбулися майстер-класи писанкарства. У події, на яку запрошували місцеві діячі ОУП, взяло участь кількадесят осіб – діти, молодь та дорослі. Кожен учасник та учасниця мали можливість створити свою унікальну писанку. Під час майстер-класів про українські традиції та техніку писання воском розповіла Олена Демидас.

Подібні заходи перед Великодніми святами відбувалися теж у Ґурові-Ілавецькому, Перемишлі тощо.

Фото з фейсбук-сторінки – Домівка Ґданськ

Учні «шашкевичівки» стали переможцями воєводського конкурсу «Шкільні мистецькі виступи»

Учні Комплексу загальноосвітніх шкіл №2 ім. Маркіяна Шашкевича в Перемишлі взяли участь у XVI Воєводському огляді сценічної дитячої творчості «Шкільні мистецькі виступи» (Szkolne Prezentacje Artystyczne). 9 квітня в залі Культурного центру в Перемишлі відбувся відбір, а через тиждень, 17 квітня – фінал. У змаганнях взяли участь не лише учні шкіл Перемишля, а й Любачева, Ярослава та Пшеворська. «Шашкевичівку» представляли учениці початкової школи Ганна Сидор (2 клас) та Оряна Хомик (7 клас), а також Вікторія Мігулка (1 клас ліцею). Дівчата виконали пісні українською та французькою мовами. Підготувала їх учителька Наталія Шелест. Лауреаткою I ступеня стала Вікторія Мігулка, тим часом Оряна Хомик посіла III місце.

У категорії «танець» перемогла старша група шкільного ансамблю народного танцю «Аркан» *(на фото)*. Молодша група «Аркана» (4-6 класи), яка дебютувала на великій сцені, отримала вирізнення. Керівниця колективу – Іванка Горків.

Воєводський огляд «Шкільних мистецьких виступів» у Перемишлі відбувся вперше після чотирирічної перерви, викликаної, зокрема, пандемією коронавірусу та початком повномасштабної війни в Україні.

Фото з фейсбук-сторінки школи

Зустріч української громади з головою СКУ

16 квітня з офіційними візитами у Польщі побував голова Світового конгресу українців Павло Ґрод. У Варшаві він зустрівся з міністрами, дипломатами, а також українською громадою. У ході розмови з міністром у справах Європейського Союзу Польщі Адамом Шлапкою очільник СКУ говорив про підтримку України на шляху до НАТО та Євросоюзу. Також було обговорено підтримку, яку Польща надає Україні в процесі євроінтеграції. Тим часом, спілкуючись із послом України у Польщі Василем Зваричем, Павло Ґрод порушив питання блокади польсько-українського кордону. Ключові пріоритети в просуванні за кордоном ідеї про подальшу підтримку України стали головною темою зустрічі президента СКУ з представниками української громади. У ній взяли участь *(на фото зліва направо)* Мирослава Керик – голова фонду «Український дім», Наталя Панченко – лідерка «Євромайдан-Варшава», Галина Андрушків та Вікторія Батрин – засновниці фонду Uniters та голова Об'єднання Мирослав Скірка, який, до речі, теж був присутній під час розмов очільника СКУ з міністром та послом.

Лідери організацій розповіли про свої форми роботи з біженцями та допомогу Україні. Також вказали на проблему її оформлення.

– Ми наголошували переважно на питанні реєстрації допомоги, що негативно впливає на обсяги ввезених в Україну гуманітарних вантажів. Це доводить до ситуації, що рі-

eprasa.pl 6696c9bdcb

вень допомоги, котра виїжджає в Україну, зменшується на кількадесят відсотків, – говорить Мирослав Скірка, голова ОУП.

З'явилася теж пропозиція створити у Варшаві Координаційну раду, яка б стала платформою для співпраці між Світовим конгресом та українськими організаціями з Польщі, охочими приєднатися до СКУ.

Нагадаємо, що Світовий конгрес українців – це найбільша структура закордонного українства у світі, яка поєднує багато організацій української діаспори та автохтонів за межами України, представляє інтереси понад 20 мільйонів людей. СКУ об'єднує у своєму складі українські організації понад 35 країн світу та підтримує зв'язки з українцями ще кільканадцяти країн. У Польщі складовою частиною СКУ є ОУП.

Фото з фейсбук-сторінки Мирослави Керик

Посол США в Польщі зустрівся з пластунами у Любліні

15 квітня українські пластуни з Любліна приймали посла США в Польщі Марека Бжезінського. Як зазначають члени люблінського осередку Пласту – української скаутської організації в Польщі, це була гарна нагода сказати декілька слів про їхню діяльність.

– Посол заявив, що йому цікаві такі зустрічі, адже американські дипломати мали вже нагоду співпрацювати з гарцерами в Польщі, – розповідає Ігор Мричко, голова Пласту.

Пластуни згадали також захисників, які боронять Україну.

Увагу посла привернув, зокрема, український прапор із підписами військових, який висить у люблінському осередку організації.

– Ми його отримали від захисників, яких ми, пластуни з Польщі, підтримуємо, – додає голова українських скаутів.

Посол відвідав Пласт із нагоди свого візиту до «Баобабу» – простору в центрі Любліна, який став платформою співпраці міста з середовищами місцевих неурядових організацій. Його створено після початку повномасштабної війни в Україні з метою допомоги біженцям.

Нагадаємо, що предки Марека Бжезінського походять з Підкарпаття. На міському кладовищі в Перемишлі поховані прадіди американського дипломата.

Фото з фейсбук-сторінки Пласт Люблін

Засідання Ради Мазурського відділу ОУП

14 квітня в домівці Об'єднання українців у Польщі в Ґіжицьку пройшло засідання Ради Мазурського відділу ОУП

з метою підсумувати діяльність його управи за минулий рік. Також учасники зборів окреслили свої плани на наступні місяці й уклали календар заходів у 2024 році.

Під час зустрічі діячі організації обговорили форму підготовки та реалізації культурно-освітніх проєктів, запланованих управами гуртків і відділом ОУП на Мазурах.

Ще однією темою для дискусії став регламент виборчої кампанії в гуртках і Мазурському відділі, а також підготовка до з'їзду Об'єднання, який запланований на травень 2025 року.

Фото з фейсбук-сторінки – Об'єднання українців Ґіжицько

Майстер-класи для дітей у Більську

9 квітня учні українських класів Початкової школи №4 ім. Адама Міцкевича в Більську взяли участь у майстер-класах у більському Музеї обох націй. Тим разом це були заняття, присвячені великоднім традиціям. Учні прикрашали вербові гілки квітами з бібули та стрічками.

Майстер-класи відбулися в межах проєкту Союзу українців Підляшшя «Майстер-класи української культури для дітей та молоді „До джерел"», реалізованої завдяки дотації міністра внутрішніх справ та адміністрації.

Фото з фейсбук-сторінки Союзу українців Підляшшя

Більше новин читайте на сайті: nasze-slowo.pl.
Опрацював на основі повідомлень Павло ЛОЗА

eprasa.pl 6696c9bdcb

Анна ВІННИЦЬКА
Фото авторки статті

Гурт «Мелодія» готується до конкурсу в Барселоні

Галина Томич, вчителька музики в білобірських школах (початкова школа та ліцей), з гуртом «Мелодія» почала працювати лише рік тому. Перший виступ учасників колективу відбувся під час Польсько-українського колядування, а готувалися вони до нього тільки тиждень. Тоді розучили дві колядки. Виступ настільки сподобався слухачам, а самим учасникам приніс таке задоволення, що це стало стимулом до подальшої праці.

Гурт їздить із концертами в різні міста Польщі, зокрема Ольштин, також відвідав Німеччину. Не було б у цьому нічого особливого, якщо б не факт, що нині учасники «Мелодії» – вже не учні початкової школи ім. Тараса Шевченка, а навчаються в ліцеях міст Щецінок та Кошалін. Музика настільки зачарувала Зосю Птасінську, Тимка Дрозда, Домініку й Оксану Цішек, та Яну Білінську, що вони надалі зустрічаються у вихідні, щоб вдосконалювати свою майстерність. А зараз готуються до поїздки в Барселону на IV Міжнародний конкурс «Вишиванка-Берегиня» та конкурс україноспіву «Диво-вишиванка», що відбудуться протягом 25-26 травня.

– Нам дуже приємно зустрічатися й разом співати, оскільки ми любимо спів. Водночас любимо перебувати в товаристві одне одного, коли можемо пожартувати чи посміятися. Під час навчання в школі ми заприятелювали, тому маємо надію, що ще якийсь час зустрічатимемося. А це можливо завдяки нашій керівниці Галині Томич, яка створює приємну атмосферу, – в один голос говорять молоді артисти.

Вони кажуть, що цілий тиждень чекають на репетиції та спільні зустрічі, щоб разом поспівати й поговорити. Тому ще більше радіють тому факту, що після закінчення навчання в початковій школі, попри нові шкільні обов'язки, їм надалі вдається співати у колективі.

– Ми завжди з радістю чекаємо на репетицію, під час якої підбираємо цікавий репертуар, щоб він усім підходив, зустрічаємося у вихідні й із задоволенням чекаємо наступної зустрічі, – розповідає керівниця гурту Галина Томич.

«Мелодія» виступає як під час шкільних урочистостей, так і на запрошення у інших містах. Для самих членів колективу виступ у Барселоні – і на конкурсі, і на фестивалі – став великою несподіванкою, тому готуються до цього з ще більшою старанністю.

– Мої учні – найталановитіші. Кожен із них має талант і дар від Бога, кожен з них вкладає в пісню душу, й тому нам дуже легко працюється, – каже Галина Томич.

А колишні вихованці школи в Білому Борі додають:

– Ми дуже сумуємо за школою, тут була приємна атмосфера. Нині бракує нам як вчителів, так і однокласників, бо з деякими разом вчилися вісім років. Тому радіємо, що можемо зустрічатися на вихідних, а буває і частіше.

Крім гурту «Мелодія», до Барселони для участі в конкурсах їдуть теж танцюристи білобірської школи, з якими працює її директор Андрій Дрозд.

– Стараннями наших учнів та випускників мені вдалося відновити танцювальний ансамбль «Вітрогон», котрий у минулому діяв у ліцеї, – каже він.

Колектив працює вже другий рік, і саме завдяки Андрію Дрозду його учасники 23 травня вирушать до Іспанії. Директор білобірської школи підкреслює, що поїздка на конкурс і можливість представити себе ширшій публіці – це теж нагорода для дітей та молоді за їхню участь у різноманітних гуртах, які вимагають присутності не лише на уроках у будні дні, але й у вихідні. А поїздка стала можливою завдяки фондові «ДЕКА», спонсорам, а також друзям школи. Тож бажаємо успіхів! ●

eprasa.pl 6696c9bdcb

Григорій Сподарик
Фото Збіґнєва Піщако

«Молоді знавці України»

В Ольштині 19 квітня відбувся II Воєводський конкурс знань «Молоді знавці України», який організувала Початкова школа №2 ім. Ярослава Домбровського та Вармінсько-Мазурський центр підвищення кваліфікації вчителів.

Завдання на перевірку знань і словниковий диктант написало 30 учасників з Ольштина, Доброго Міста, Свйонтків, Ельблонґа, Ґурова-Ілавецького, Бартошиць, Венґожева та Ґіжицька. Упродовж шістдесятихвилинного тесту молодша група мала назвати три державні символи України, відповісти на запитання про автора

музики державного гімну або вказати рослину-символ України. Були теж запитання про життя та творчість Івана Франка. Старші учні також відповідали на запитання про державні символи, але й описували їхнє значення. Були питання про обряди та відомого філософа й поета Григорія Сковороду.

Переможцем конкурсу в категорії V-VI клас став Ярема Боднар з Ольштина, у категорії V-VI клас (школа з українською мовою навчання) – Анна Поневозик з Бартошиць, а в категорії VII-VIII клас – Якуб Фаранчук з Ольштина. Конкурсна комісія призначила нагороди за II і III місця та вирізнення. Їх отримало 13 учнів. Приємним і цінним призом для всіх учасників був візит у планетарій та спектакль про астрономічні цікавинки з українським дубляжем. Фурор серед учасників мала ще одна нагорода, яку вони одразу ж і протестували, – це настільна гра «Шевченко питає про Незалежну Україну».

Організатори хочуть, щоб у майбутньому конкурс отримав статус кураторійного. Це підвищить його ранг, зокрема тому, що учні восьмикласники отримуватимуть бали, які потім будуть враховані при вступі до середніх шкіл.

«Такий статус мотивує і мобілізує всіх: учнів, учителів та директорів шкіл», – зауважує Петро Табака, учитель української мови й голова конкурсної комісії. На основі своєї педагогічної практики він бачить, що школярі, коли готуються до конкурсних змагань, як правило, вкладають у це більше зусиль, ніж у звичайні заняття. Підвищення рангу конкурсу, за словами Петра Табаки, потрібне ще й тому, що це єдиний такого роду захід у регіоні. ●

eprasa.pl 6696c9bdcb

Павло ЛОЗА
Фото автора статті

Через мистецтво – до нормальності та відкритості

Рушник, вишитий волоссям художниці, яке випало через стрес, пов'язаний із війною. Виставка паперових квітів, що символізують дітей, загиблих в Україні під час війни, і три нові додалися лише за один день тривання показу. Це частина презентованих у Народному домі робіт українських художниць, які брали участь у творчих резиденціях.

Про проєкт, учасниками якого протягом року було понад 60 українських митців, розповідає Ліля Каліновська, аспірантка факультету мистецтв Ряшівського університету, котра є співкураторкою мистецьких резиденцій у НД.

Кася Комар-Мацинська, Ігор Василик та Ліля Каліновська

– Понад 60 осіб, переважно резиденток, узяло участь у місячних резиденціях із березня 2023-го по лютий 2024 року. Я знаю, що охочих приїхати до Перемишля було набагато більше.

– Так, було багато. І ми все ще отримуємо багато заповнених анкет. Це художники різних напрямів. Є представники літератури, театру, журналістики, образотворчого мистецтва, але й музиканти. У квітні, наприклад, у нашій резиденції була танцюристка. Що ж, це люди з дуже різним досвідом. Проте вони не творці, які мають професійну кар'єру чи працюють десь у штаті. Зазвичай це молодь, незалежні митці. Іноді трапляються академічні викладачі.

Рушник, вишитий волоссям однієї з учасниць проєкту

– Чи є регіони України, з яких було найбільше охочих?

– Ні, приїжджають з усієї України. Сюди приїжджають і львів'яни, і подвійно переселені особи, тобто внутрішні біженці. Здається, що в нас лише з Криму нікого не було. Треба підкреслити, що всі приїжджають до нас не для того, щоб будувати життя в Польщі, а щоб отримати тут перепочинок. Принаймні на цей місяць.

– Представники яких напрямів найчастіше звертаються до резиденції в Перемишлі?

– Переважає образотворче мистецтво. Можливо, саме цю групу ми бачимо найчастіше. Або теж є так, що музичному гурту важче організувати виїзд, ніж зібратися одному митцю. Щоправда, у вересні у нас були резиденти – майже всі музиканти. Вони також приїжджали окремо, у різний час. Місяць була бандуристка, наступного – джазовий музикант, а ще в інший – скрипаль. Коли ми в лютому підбивали підсумки річного проєкту, вони приїхали і за тиждень створили кілька спільних композицій.

– З весни продовжено проєкт резиденції. Як думаєш, чому потрібна така допомога?

– Це важливо в кількох аспектах. По-перше, це незвичайна резиденція порівняно з іншими. Народний дім має бути для митців вільним місцем для життя і творчості. Ми не зобов'язуємо нікого організовувати виставку чи концерт наприкінці перебування у нас, що часто є вимогою в інших резиденціях. Але у фіналі завжди маємо ефект у вигляді виставки чи концерту. Наші резиденти самі цього хочуть. Я знаю, що одним із факторів, чому так відбувається, є атмосфера місця. Кожного місяця нова група резидентів розповідає, що для них будинок на Костюшка 5 – це своєрідний дім. З одного боку, вони тут почуваються безпечно, з іншого – мають контакт з українською мовою. Це теж важливо, адже Народним домом управляє місцева українська громада. Звичайно, НД – це не професійна галерея, але для українських художників важливо почуватися як вдома, де налагоджуються близькі відносини. Резиденти живуть у будинку, тому також беруть активну участь в інших ініціативах та заходах, які тут відбуваються. По-друге, цей проєкт також

eprasa.pl 6696c9bdcb

важливий для українського Народного дому. Це для нього реклама. Митці є великими амбасадорами Народного дому, Перемишля. Наш проєкт – це теж міст, що з'єднує місцеву громаду з Україною.

– Часто лейтмотивом робіт учасників резиденції був будинок НД. Чому?

– Разом з іншою кураторкою Касею Комар-Мацинською ми вирішили, що головним мотивом для творення буде тема «дім». Я хотіла, щоб ми поговорили особливо про український Народний дім у Перемишлі в різних аспектах. Адже ця будівля є не лише місцем надання допомоги, а й будівлею з цікавою та незвичайною архітектурою, історією, зокрема історією польсько-українських відносин. Це все також може бути натхненням для творця. На підсумковій виставці у лютому було помітно, що, дійсно, тема Народного дому об'єднала всіх учасників.

Костянтин Кравчук, Анастасія Войтюк та Сергій Охрімчук

– Бачив її. Там проявлялася теж тема війни.

– Бо це є в людях. По учасниках проєкту видно, що деякі хочуть пропрацювати тему війни. Імовірно, це через психологічну потребу. Ідеться про складну тему, і в кожному художнику було і є багато різних запитань, думок, які перетинаються. Ми, як куратори, хотіли одного, щоб митці про цю війну не говорили прямо.

– Є митці, які відвідували Польщу раніше, до резиденції у Перемишлі?

– Так, деякі побували тут ще до 2022 року. У травні у нас буде, наприклад, Дарія Кольцова, яка була не тільки в Польщі, але її роботи виставляли в США та інших країнах. Художники різного «калібру» – зовсім молоді, котрі тільки навчаються в художній школі, але також дуже досвідчені та зрілі.

– Кожного місяця, наприкінці місячних резиденцій, відбуваються виставки у НД. Хто приходить їх дивитися?

– Більшість є учасниками інших заходів Народного дому – як українці, так і поляки. Але, наприклад, приходить і директор Галереї сучасного мистецтва в Перемишлі. Були представники місцевого музею. Резиденції, безумовно, є проєктом, який зміцнив Народний дім як культурну установу в Перемишлі. Голову перемиського Об'єднання Ігоря Горківа запросили на зустрічі представників культурних осередків, організовані місцевим урядом. Тому вважаю, що це важливий проєкт, якщо дивитися на мапу центрів культури міста в цілому. Думаю, що загалом Народний дім теж змінився завдяки резиденціям. Відбувся процес більшої відкритості назовні, і місто потроху вчиться, що господарі НД і сама будівля відкриті не лише для української громади.

Резиденції вкладають нову енергію в це місце, відкривають його та модернізують. Це моє спостереження зсередини як працівника, але також як стороннього спостерігача. І що проєкт пропонує жителям України? На думці в мене одне слово – «нормальність». ●

Вистава «Вороття»

eprasa.pl 6696c9bdcb

Людмила ЛАБОВИЧ
Фото авторки статті

Українське поетичне слово – у виконанні підляських дітей

18 квітня в Більську-Підляському відбувся щорічний Воєводський декламаторський конкурс «Українське слово», який організував Союз українців Підляшшя, дякуючи дотації міністра внутрішніх справ і адміністрації РП. Як і кожного року, діти і молодь з Підляшшя мали нагоду показати рівень знання української мови та вміння гарно декламувати поезію.

81 читець виступив у Більському будинку культури, презентуючи вибраний вірш українською мовою. Декламували дошкільнята, а також учні початкових шкіл з Більська-Підляського, Черемхи і Білостока, загалом – із двох садочків та чотирьох початкових шкіл. Учасники виступали в чотирьох вікових категоріях: «садочок», «класи 1-3», «класи 4-6», а також «класи 7-8 початкової школи».

Уже черговий раз мала я нагоду стежити за презентаціями як учасниця журі. Ось декілька рефлексій після конкурсу.

Перш за все, без перебільшення можна сказати, що рівень виступів під час цьогорічного «Українського слова» був дуже високим та рівним. Усі діти добре вивчили вірші, а крім того за допомоги вчителів, і напевно й батьків, подбали про те, щоб гарно їх представити. Загалом читці правильно вимовляли букви «л» і «г», не було також якихось разючих помилок, коли йдеться про акцентування слів. І це не лише моє спостереження, але й двох інших членів журі: Єлизавети Нєлипинської, директорки садочка №9 у Більську-Підляському, а також Ігоря Фіти, музичного інструктора родом з України – саме він досить строго оцінював вимову декламаторів.

Минулими роками рівень «Українського слова» також назагал був високий. Проте бувало, що діти хвилювалися і забували текст, неправильно наголошували тощо. Як не дивно, зокрема під час пандемії, коли конкурс відбувався онлайн, учнівські презентації були гіршими. Здавалося б, сцена хвилює більше ніж камера в мобільному телефоні, проте виявилося, що все-таки дітям легше виступати перед ровесниками на справжній сцені.

Зізнаюся, що такий високий рівень презентацій для мене все-таки був здивуванням. Теперішнє молоде покоління не володіє вже підляською говіркою. Мовою предків не розмовляють навіть батьки, а буває, що й дідусі. Окрім того, щораз менше дітей має контакт з селом, де українським діалектом користується ще середнє і старше покоління. Тому й українська мова для учнів не є вже такою природною, як для їхніх попередників – тих, які вивчали її в школі років, скажімо, 20-25 тому.

Це факт, що сьогодні діти володіють українською значно гірше, а буває, що коли починають її вчити, то мають

Лауреатка І місця – Габріела Остапкович зі Шкільно-дошкільного комплексу в Черемсі

Лауреатка І місця – першокласниця Ніна Іванюк з Початкової школи №4 у Більську-Підляському

eprasa.pl 6696c9bdcb

навіть проблему з розумінням. Проте виявляється, що вміють так підготуватися до поетичної презентації, що їхня мова звучить природно. У цьому, однак, велика роль вчителів, які працюють з дітьми на уроках.

Як і в минулих роках, чи не найкраще українську поезію читали дошкільнята, серед яких були 5-, та навіть 4-річні малюки. Тому й ми, як журі, вирішили присудити всім перші місця.

Прекрасно до конкурсу підготувалися також наймолодші учні початкових шкіл. У категорії «класи 1-3» та «класи 4-6» було аж по шість перших, других і третіх місць, та всі інші отримали відзнаки. Тут, певно, деяким стало прикро, бо ж часто відзнаки отримували ті діти, рівень презентацій яких був дуже високим та заслуговував на одне з перших місць.

Переважна кількість дітей на конкурсі – це були підляшуки. Серед виступаючих трапилося, однак, кілька декламаторів родом з України – це діти, які приїхали до Польщі після початку російської варварської агресії. Здавалося б, що на фоні цих читців наші полонізовані учні просто «пропадуть». Вийшло навпаки – це діти з України трималися десь за місцевими. Бо хоч вимова в них дуже гарна й природна, проте декламували вони не так впевнено, як діти з Підляшшя.

Конкурс показав, що багато у змаганнях залежить не лише від мови та впевненості декламатора, але й від підбору репертуару. Наймолодшим дітям найкраще підходили дитячі віршики. Тому й не завжди добрим вибором була для них класика – поезія Тараса Шевченка чи Лесі Українки.

Добре, якщо вірш давав можливість інтерпретації – тут можна було й крикнути чи щось показати… А крім того – якщо це був дотепний або емоційний твір, який міг зацікавити слухача. Були вірші, які вже багато років повторюються, бо вони просто якби написані спеціально для читання на сцені. Однак видно було, що вчителі, а певною мірою також учні, намагалися знайти щось нове. Тут необмежену можливість дає інтернет, у якому можна зараз знайти цікавий репертуар для презентації, а також записи, хоча б на YouTube – щоб правильно вивчити вимову. Це набагато кращі можливості ніж, скажімо, чверть століття тому, коли вчитель міг добирати поезію лише з нечисленних підручників та книжок з України.

Цьогорічний конкурс показав, що дуже важко оцінювати дітей у різному віці. Тому, мабуть, від наступного року буде більше категорій («класи 1-2», «класи 3-4» тощо) – так, щоб не порівнювати дітей, приміром, із першого та третього класу.

Загалом було дуже приємно слухати, як молоде покоління читає українську поезію. Тішить, що діти самі хочуть брати участь у конкурсі та серйозно підходять до підготовки. Зокрема в сьогоднішній час, коли майже ніхто з молодих не цікавиться поезією, та авторитетом є радше тіктокер або ютюберка, а не поет. Виявляється, однак, що форма декламаторського конкурсу постійно є привабливою. Бо це не лише нагода, щоб презентувати поезію, але й форма суперництва з ровесниками, а крім того – розвиток своїх акторських здібностей та навчання більшої сміливості та подолання стресу – а це знадобиться кожному як в житті, так і поза сценою. ●

Серед найкращих читців є також хлопці – лауреат I місця Конрад Северин з Початкової школи №4 у Більську-Підляському

Кожного року найкращі читці – це дошкільнята. Ганна Дерлюкевич з садочка №9 «Лісова поляна» у Більську-Підляському

Справжній декламатор – 5-річний Віктор Тимошевич з Білостока

Марціанна Висоцька з садочка №9 «Лісова поляна» у Більську-Підляському

eprasa.pl 6696c9bdcb

Анна РУССУ
Фото з фейсбук-сторінки «Teatr Polski w Warszawie»

«Харків, Харків» – розірвати трагічне коло

Наприкінці березня на Камерній сцені Польського театру у Варшаві відбулась прем'єра вистави «Харків, Харків» про українського режисера-новатора Леся Курбаса. Саме до Харкова, столиці радянської України, у 1926 році приїжджає наш герой та його авангардний театр-студія. Після успіху київських постановок «Березіль» має стати центральним театром країни.

Не виникає сумнівів, що мюзикл, котрий на польській сцені поставила українська режисерка Світлана Олешко, зроблений із великої любові до свого міста й театру. Світлана вимушено опиняється у Польщі після повномасштабного вторгнення росії в Україну. Раніше вона жила і працювала в Харкові, де створила театр «Арабески» та була його режисеркою. Ініціювала заснування місцевого Театрального інституту. Разом зі своїми акторами втілювала багато соціальних проєктів. Приїхавши до Польщі, Світлана розпочинає роботу в Польському театрі ім. А. Шифмана у Варшаві, де підготувала, зокрема, інсценізацію «Планети Полин» Оксани Забужко.

Нова п'єса «Харків, Харків» повстала у співпраці з низкою талановитих митців з України та Польщі. Сценарій спеціально на замовлення Польського театру написав Сергій Жадан. Варто зазначити, що це не перша робота письменника з курбасівською тематикою. Раніше він став автором тексту до мюзиклу «Радіо 477», котрий минулого року представила американська театральна група «Яра Ар Груп». Тут теж ідеться про Харків, але сучасний, огорнутий війною. В основу тієї вистави лягло березільське джаз-ревю «Алло на хвилі 477».

Польською мовою «Харків, Харків» зазвучав завдяки Адаму Поморському – відомому своїми перекладами Ґете, Рільке, Еліота та багатьох інших класиків. Серед його перекладацького доробку є також українська модерна поезія. Музику до вистави написав Ноам Зильберберґ, який відтворює та інтерпретує польські пісні довоєнного періоду. Він же разом зі своїми музикантами зіграв на перших показах. Хоча мюзикл переважно асоціюється з участю багатьох виконавців, у спектаклі Світлани Олешко на сцені залучено всього чотири актори. Леся Курбаса й американського кореспондента грає Модест Руцінський. Інші ролі не менш талановито виконують Дорота Бздила, Якуб Корбас, Міхал Курек. На відеозаписах, котрі є частиною вистави, з'являється директор Польського театру Анджей Северин, який втілює керівника харківського державного театру. Гарна музика, чудовий спів і гра акторів насправді захоплюють. Проте за цим часом губиться текст, що ускладнює сприйняття вистави.

З огляду на склад творців і підвищену увагу до України не дивує, що спектакль зацікавив варшавську публіку. Під час перших показів невеликий зал Камерної сцени театру був заповнений. Увагу одразу привертають декорації, які протягом п'єси не змінюються. Двоповерхова металева конструкція зі сходами, що нагадує будівлю закинутого заводу, перетворюється то на харківський вокзал, то на міські вулиці або на приміщення театру, чи навіть сцену церемонії вручення американської нагороди «Оскар». Її вигляд відсилає нас до тогочасної індустріальної епохи, котра зумовлювала не лише життя мешканців Харкова, але й впливала на мистецтво. Стіни з металевої сітки натякають на в'язницю, в якій спершу метафорично, а потім по-справжньому опиняється Курбас та багато його однодумців. Екрани, один з яких розміщений на рівні другого поверху, транслюють глядачам документальні кадри про Харків 30-х років. На відео також з'являтиметься директор театру та працівники спецслужб. Вони не грають наживо поряд з іншими акторами, а ніби примари нависають над ними. Ця дворівневість створює ієрархію, коли на нижньому рівні перебувають працівники театру. На другому – директор і слідчі, котрі спостерігають за Курбасом, заздалегідь вирішивши його долю. Цензурування, стеження, постійні наклепи, скеровані нагору, – це те, чим було просякнуте тогочасне життя. І хоча у виставі не йдеться про арешт і трагічну загибель українського режисера, відчувається загроза, що супроводжує його.

Багаторівневість притаманна виставі «Харків, Харків» й на рівні сюжету. Її можна дивитися як легкий, гарно зроблений мюзикл. Талановитий герой-мрійник прагне втілити в життя свої ідеали, але на цьому шляху зазнає багато перешкод та мусить їх подолати. Урешті він досягає мети, опинившись на вершині. Присутня тут і любовна лінія. У цьому, на перший погляд, універсальному голлівудському сюжеті розкрито харківський період біогра-

eprasa.pl 6696c9bdcb

фії Леся Курбаса, показано його світогляд, ставлення до дійсності, міркування та методи в роботі. У центрі бачимо конфлікт режисера з харківською публікою, акторами та працівниками місцевого театру. І ті, й інші не розуміють новаторства та масштабу таланту Курбаса. Показовими тут є спогади Юрія Шевельова, який так описує реакцію глядачів на першу роботу «Березоля» після їхнього переїзду в приміщення державного театру: «Харків виставу не сприйняв і не прийняв. Я – не зрозумів і захопився, харківська публіка – не зрозуміла й пройшла мимо. Від 16 жовтня вистава йшла два тижні, без будь-якого іншого репертуару. Пам'ятаю день у день порожню залю. Порожні фотелі, порожні поверхи, не заповнені живими людськими тілами й душами. Так щовечора. Харків мовчав, причаївся, мало не вишкірив зуби». Шевельов уважає, що основну роль у такому сприйнятті відіграв провінційний, невибагливий смак харківської публіки, сформований під впливом «напівкультури», яку пропонували попередники Курбаса з харківської драми, а також низькопробні вистави російських гастролерів. Щоб просувати свої ідеї, митцю доводиться шукати компромісу між своїм неповторним баченням, вимогами цензорів і запитами публіки.

На глибшому рівні вистава сповнена натяків та алюзій, у ній немає випадковостей. Об'ємною є назва п'єси, котра апелює до вірша Павла Тичини «Харків, Харків, де твоє обличчя?», що став гімном столиці радянської України. Пізніше Майк Йогансен використає ці тичинівські рядки, щоб створити сатиричну пісеньку для вже згаданого ревю курбасівців «Алло на хвилі 477». Вдало у спектакль Світлани Олешко вплетено останню відому роботу Леся Курбаса та його товариша, талановитого драматурга Миколи Куліша. Ідеться про п'єсу «Маклена Граса», дія якої відбувається в Польщі. Тут бачимо крок у бік польського глядача. Це створює відповідний настрій та додатковий контекст. Є тут натяк на українську дійсність. Образи експлуататора-кровопивці та польського жебрака, що з'являються на варшавській сцені, відсилають до маклера Зброжека і музиканта Падура. Це розширює межі побаченого, дозволяє відчитати більше. Жебрак Падур уособлює як зневіру в революції, так і долю митців тієї доби. Тим часом Збожек у костюмі Чарлі Чапліна на перший погляд здається комічним і несподіваним, але його вигляд не випадковий. Деякі дослідники, спираючись на фотографії, вважають, що Йосип Гірняк, котрий грав маклера Збожека в курбасівській виставі, пластикою насправді нагадував зірку американського німого кіно. Засобами гротеску створюється амбівалентний образ маклера, до якого глядач одночасно відчуває й співчуття, й огиду. Це демонструє, як Лесь Курбас, здавалося б, за однозначними, схематичними персонажами, котрих вимагала тогочасна цензура, створює глибші, суперечливі постаті. Якщо продовжувати тему кіно, то помітно, що деякі сцени спектаклю «Харків, Харків» нагадують кадри з чорно-білих німих фільмів. І тут знову відсилка до новаторства Курбаса, який був одним із перших, хто почав використовувати у театрі художні прийоми кінематографа. Щоб зрозуміти масштаб митця, доцільно згадати слова Юрія Лавріненка. В антології «Розстріляне відродження», виданій за підтримки Єжи Ґедройця, дослідник пише: «Велич Курбаса в тому, що він один за 15 років виконав роботу, яку в інших культурних народів довершують кілька генерацій режисерів».

Суперечливим залишається фінал вистави. Чи варто переписувати біографію режисера? Можливо, достатньо пам'ятати про нього, перечитувати та переосмислювати його спадщину – оживляти його так? Тут немає однозначної відповіді. Важко не провести паралелі між варшавською виставою про Курбаса та «Одного разу в Голлівуді» Квентіна Тарантіно, де так само змінено історію Шерон Тейт – дружини Романа Полянського (і знову польський контекст). Ще раніше, до створення п'єси «Харків, Харків», Світлана Олешко розмірковувала про цю кінострічку в рецензії для Culture.pl: «Художня реальність фільму дає Шерон Тейт шанс на великий успіх і вічне життя. Не дає жодних шансів убивцям». У виставі тема смерті прочитується тільки між рядків, вона не визначає сприйняття героя. Говорячи про «Розстріляне відродження», ми часто на перший план виносимо трагедію цих митців, забуваючи про їхнє життя й творчість. Може бути, що переписування їхньої долі – це один з дієвих способів розірвати це замкнене коло. Коли думаєш про безвихідь, у якій опинилися Курбас, Куліш та багато інших, дуже хочеться побачити історію, що давала б справедливість і надію, змінювала життя та зцілювала. ●

«Харків, Харків» – вистава-мюзикл. Режисерка – Світлана Олешко, сценарій – Сергій Жадан, польський переклад – Адам Поморський, композитор – Ноам Зильберберґ. У головних ролях: Модест Руцінський, Дорота Бздила, Якуб Корбас, Міхал Курек, Анджей Северин. Постановка: Польський театр імені Арнольда Шифмана у Варшаві.

eprasa.pl 6696c9bdcb

Степан МІГУС
Фото з Вікіпедії

Шевченко – невичерпний і нескінченний

22 квітня 1838 року Тарас Шевченко отримав волю і його життя кардинально перемінилося. Згадуємо ці події з його біографії – з доповіддю про це під час відзначення 210-ї річниці від дня народження поета виступала журналістка українських передач Радіо Ольштин Ярослава Хруник. Вона розповіла донині маловідому, особливо серед українців за кордоном, інформацію про його буття та творчість.

– У добу Шевченка українські землі, які належали до складу росії, уже стали суцільною колоніальною околицею імперії, – Ярослава Хруник почала від змалювання ситуації в окупованій Україні. – Це стосувалося як економічної, так і соціальної та культурної сфер. Імперська влада намагалася перетворити Україну на «територію без обличчя», яку можна безжально експлуатувати. Основна маса населення – селянство – була закріпаченою, його експлуатували поміщики. Останніми ж були переважно чужинці або русифіковані чи полонізовані українці. Пригадаймо хоча б те, хто був Шевченковим паном – поміщик Павло Енгельгардт, русифікований потомок німецьких ліфляндських баронів. Його батько, Василь Енгельгардт, дістав величезні землі на теренах Центральної України не за якісь видатні заслуги, а за те, що був близьким родичем коханця імператриці Катерини II, «найсвітлішого князя Таврії» Григорія Потьомкіна.

Української інтелігенції майже не було. Слабкі її паростки, які тільки спиналися на ноги, також зазнавали зросійщення. Русифікації зазнало духовенство. Русифікованою була школа, починаючи від низової ланки (церковноприходських шкіл), гімназій, семінарій і закінчуючи вищими школами. 1817 року ліквідовано Києво-Могилянську академію, а на її місці через два роки відкрито Київську духовну академію. До того ж викладачів привезли з Петербурга. Це були етнічні росіяни – наче взагалі не було талановитих українців, котрі могли б працювати в цьому навчальному закладі. Парадоксально, але в той час найбільш дієвий осередок українського культурного життя містився далеко за межами України – у Санкт-Петербурзі. У культурному плані українці, здавалося б, зазнали цілковитого фіаско. У них забрали їхню елітарну книжну мову, яку трансформували в російську. Разом із тим росіяни присвоїли собі величезний український культурний спадок, починаючи ще з часів України-Русі, і тим самим зробили українців народом без високої культури та історії. Було навіть забрано питомий український етнонім «Русь», «Росія» (з наголосом на першому складі). Частково полонізованими, а частково русифікованими були міста. Щодо невеликих містечок, то в них переважало єврейське населення. Українцям же в містах не залишалося місця.

У такий складний час поневоленої України-Русі на світ прийшов кріпак Тарас Шевченко. Це була перша половина другої декади XIX століття. Суспільство було поділене на класи. Кріпаки не могли нічого зробити, вони не мали жодних прав. Однак Шевченкові вдається зламати ці правила й вибитись із кріпаків у вільні люди. Тарасові було 9 років, коли померла його мати, й 11, коли не стало батька. Повчитися у школі йому випало всього два роки. Це була дяківська недолуга наука із зубрінням та тілесними покараннями. Але маленький Шевченко взяв звідти все, що міг, – навчився грамоти та зацікавився літературою. До того ж одним із його улюблених авторів був Григорій Сковорода. А ще великий вплив на формування Тараса як особистості мав дід по батьковій лінії, Іван. Він ще дитиною застав повстання селян під назвою «Коліївщина» і часто переповідав про ці події всім, хто хотів слухати. Тарас ріс під його розповіді про Гетьманщину та волю.

– Саме цей момент є дуже важливим для дальшого становлення майбутнього поета, – підкреслила Ярослава Хруник у своїй доповіді. – Шевченко народився кріпаком, але дід розповідає йому про вільні часи. І хлопець зрозумів, що кріпацтво – це не природний стан, що колись було по-іншому, люди були вільними й гордими та вміли постояти за своє. Це все впливає на його подальшу долю, творчість. Розпочинається складне доросле мистецьке життя поета-кріпака. Його всесторонні творчі таланти помічає оточення, у якому він жив.

Усе почалося з Івана Сошенка – учня Петербурзької академії мистецтв, який був українцем із міста Богуслав. Художник Ширяєв розповів Сошенку, що у нього служить його земляк – надзвичайно талановитий хлопець – Тарас Шевченко. Це вже не вперше до Сошенка доходили чутки про кріпака з України з феноменальними здібностями. Усіх дивувало, що Шевченко однаково вміло міг малювати й ікони, і пейзажі, і портрети, коли зазвичай художники спеціалізувалися на чомусь конкретному. Сошенко захотів познайомитися з Шевченком особисто і запросив його в гості. Тарас прийшов у перший же вихідний. Був, як потім згадував Сошенко, «босий, простоволосий, у халаті, сорочці й штанях із грубої полотнини, заляпаних фарбою».

Молоді люди подружилися. У них були геть різні характери. Іван – досить сором'язливий і скутий, а Тарас, ніби вогонь, мав невгамовну енергію і приносив свято всюди, де з'являвся. Поводив себе вільно та сипав жартами. У Шевченка, безперечно, була харизма. Іван бачив, що Тарас – надзвичайно розумний та обдарований, і йому було шкода друга. Бо як кріпак Шевченко не мав жодних шансів на успіх у житті. Сошенко знайомить земляка зі своїми колегами, котрі – як він знав – уже визволяли талановитих людей із кріпацтва. Це художники Василь Григорович, Олексій Венеціанов та Карл Брюллов. Про цих діячів варто розповісти детальніше, оскільки тривалий час радянська пропаганда

eprasa.pl 6696c9bdcb

нав'язувала міф, що саме росіяни викупили Шевченка з кріпацтва. Тому спробуймо знайти серед них реальних росіян.

Спільно з Іваном Сошенком квартиру наймав інший художник з Пирятина на Полтавщині Аполлон Мокрицький. Він, як і Сошенко, подружився з Тарасом та перейнявся його долею. Родичем Мокрицького по материнській лінії був Василь Григорович – конференц-секретар Петербурзької академії мистецтв. Але народився Григорович теж в Пирятині, тож спершу Сошенко і Мокрицький представляють Шевченка Григоровичу. І той, переконавшись в обдарованості Тараса, сприяє, щоб йому дозволили відвідувати класи Товариства заохочення художників, яке вже раніше схвально оцінило Шевченкові малюнки. Крім того, Аполлон Мокрицький був улюбленим учнем найвідомішого живописця російської імперії Карла Брюллова. Брюллов був по батькові французом, а по матері – німцем. І спершу його прізвище звучало «Брюлло». Літеру «в» у кінці дописали на основі спеціального указу царя Олександра І. Брюллов так перейнявся долею талановитого кріпака, що особисто поїхав до Енгельгардта просити відпустити Тараса на волю. Місія не вдалася. Енгельгардту було все одно, наскільки знаменитим був Брюллов і яким талановитим був Шевченко. Він не мав наміру ставати добродійником. Брюллов дуже образився. Він не звик, щоб йому відмовляли в проханнях. Повернувшись додому, обізвав Енгельгардта феодалом-собачником, свинею та амфібією. Наступним поїхав до Енгельгардта викладач Академії мистецтв професор Олексій Венеціанов. Назвати Венеціанова росіянином теж не можна ніяк. Він був сином грека з Ніжина та українки. Отож саме Венеціанову Енгельгардт заявив, що хоче отримати за Шевченка 2500 асигнацій. Це ціна майже п'яти кріпаків. Свою вимогу виправдовував тим, що Шевченко – ремісник, необхідний у господарстві. Ще одна людина з цього комітету порятунку Шевченка – поет Василь Жуковський. Жуковський був позашлюбним сином туркені, яку росіяни взяли у полон і пізніше охрестили як Єлизавету. Його батько – російський поміщик українського походження Опанас Буря. Прізвище «Жуковський» поет отримав від хрещеного батька, який був білорусом.

Гроші на викуп Шевченка вирішили здобути так: Брюллов малює портрет улюбленця царського двору – Жуковського. Члени царської родини скидаються грошима. Коли зберуть відповідну суму, портрет розіграють між тими, хто скидався. До речі, царська родина тоді зібрати повну суму так і не спромоглася. Зібрали 1000 рублів. Решту доклало десять друзів та земляків Шевченка. Росіянин серед них був один – живописець Петро Соколов – чоловік сестри Брюллова, Юлії.

22 квітня 1838 року на квартирі у Сошенка та Мокрицького Василь Жуковський вручив Тарасові відпускну. Це документ з підписом пана, де написано, що Шевченко отримав від нього свободу.

Вільний Тарас Шевченко починає слухати курс в Академії мистецтв, а також вивчати французьку. На додаток він добре заробляє, малюючи портрети на замовлення та ілюстрації для журналів. Багато працює і стає успішним та модним художником у Петербурзі, але разом з тим буквально перетворюється на іншу людину. Жодних більше селянських кожухів, які вічно показують росіяни, сорочок із грубого полотна та штанів, заляпаних фарбою, він не одягає. Купує собі дорогий і модний одяг. У його щоденнику є згадка про задоволення від покупки супермодного плаща-макінтоша за цілих 100 карбованців. На той час це була річна зарплата чиновника середнього рангу.

Шевченко проводить вечори в театрах та петербурзьких літературних салонах, куди заходять і вершки світського товариства. Його запрошують на звані вечори імениті петербурзькі родини. Дами мліють. Шарму Шевченкові у їхніх очах додає його незвична біографія. Нині ми б сказали, що Тарас Шевченко став затятим театралом, модником і підкорювачем жіночих сердець. Його друг Іван Сошенко так згадував про той період: «Шевченко зовсім змінився. Познайомившись через Брюллова з найкращими петербурзькими домами, він часто їздив на вечори, гарно вдягався, навіть із претензією на елегантність. Єнотова шуба, ланцюжки, шалі, візники-лихачі. Одним словом – на деякий час у нього вселився світський біс». А потім заслання, заборона писати й малювати, та відвідувати рідну Україну. Про це все нині пишуть, розкриваючи правду, філософ, літературознавець професор Петро Кралюк з Острозької академії та низка інших шевченкознавців, які спростовують неправдиві розповіді московитів про генія українського народу.

У наш час розвінчують і неправду про «Кобзар» Тараса Шевченка та перші його видання. Книга тиражем у 1000 примірників побачила світ 1840 року. Там було всього вісім творів, серед них – і поема «Катерина», присвячена Жуковському. Крім рецензії Корсакова, з'явилося ще кілька схвальних відгуків. Однак мегапопулярності збірка не здобула, бо серед петербурзької знаті українська мова все-таки сприймалась як наріччя, не варте уваги. А за три роки, у лютому 1843-го, Шевченко продає авторські права на «Кобзар» і також на видану в 1841 році поему «Гайдамаки» петербурзькому книгареві, українцеві Іванові Лисенку. Тарасові потрібні були гроші, щоб поїхати в Україну. Цю подорож він планував, відколи здобув волю. Скільки видавець заплатив поету – невідомо. Є тільки дані про штраф. У разі порушень Шевченко мав заплатити 4000 рублів. Можна припустити, що саме стільки він отримав від видавця.

19 травня 1843 року поет вирушив до України. На Батьківщині його чекала несподіванка. Виявляється, що «Кобзар» 1840 року спричинив справжній фурор серед українського дворянства, тому тут Шевченко став надзвичайно популярним. Його наввипередки запрошували до себе в гості імениті родини, а жінки ставилися до нього як до суперзірки – брали автографи й обсипали компліментами.

Тарас Шевченко, хоч як старалися росіяни, не розчинився в московському імперському морі. Показово те, що він ніколи не вживав слова «росія», вважаючи, що північні сусіди зазіхнули на український топонім «Русь». Звідти в його творах безліч «москалів» та «кацапів». Ці слова з «Кобзаря» викреслювала спершу імперська, а потім більшовицька цензура.

Варто перечитувати Шевченка сьогодні, у складний воєнний час. Там чимало цитат, котрі виглядають як пророчі про наше сьогодення. Ось, наприклад, фрагмент із вірша «До Основ'яненка»: «Московщина, // Кругом чужі люде» або «Тяжко, батьку, // Жити з ворогами».

І вже безсумнівним пророцтвом є слова про православ'я з поеми «Кавказ» – особливо в ситуації, коли нинішній глава РПЦ Кирило закликав росіян до «святої війни» з Україною:

«По закону апостола
Ви любите брата!
Суєслови, лицеміри,
Господом прокляті!
Ви любите на братові
Шкуру, а не душу!»

«У нас же й світа, як на те –
Одна Сибір неісходима!
А тюрм, а люду!..
Що й лічить!
Од молдаванина до фіна
На всіх язиках все мовчить,
Бо благоденствує!»

eprasa.pl 6696c9bdcb

Писанки
Тереси Драпали

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Святий Великдень несе нам довгоочікувану радість перемоги Сина Божого, дарує надію та впевненість у завтрашньому дні, поселяє спокій у серцях, укріпляє віру та живить душу.
Тож нехай Божа милість та благословення оросять ваше життя, а мир, любов та злагода запанують у Вашій оселі.

Головна управа Об'єднання лемків
Лемківщина, Великдень 2024

Борис ЛЕМКІВСКИЙ

Ци воскреснеме?

До наголовкового зьвіданя ставиме ся по-ріжному, а ріжницю робит не лем тото, ци віриме в Бога, ци ні. Невірующы в існуваня Сотворителя не вірят и в жытя по смерти, але, на жаль, не лем они не завертают собі головы жытьом по жытю. Медже християнами тіж сут такы, котры сумнівают ся, ци воскреснеме. Тратят віру в воскресіня, хоц на каждій Службі Божій в Вірую бесідуют: *Чаю воскресеня мертвых; І жызни будущаго віка*. Зневіра огортат іх може и зато, же в Вірую не вызнаєме віры в воскресеня, а лем голосиме, же го ждеме (*чаю* – адже жду). Чысто по-чловечому думают, кєд не отримуєме вшыткого, чого ждеме, то не вшыткы дождеме ся воскресіня. Дехто з нас насправді може не воскреснути, бо хоц Ісус Христос Воскрес и жытя вічне дарувал каждому з нас, то само принятя хрещеня во імя Бога Отця, Сына и Духа Святого никому не ґварантує воскресіня. Нихто нам не зможе го одобрати, ци дождеме воскресіня, залежыт лем од нас. Христос Воскрес юж праві 2000 років тому, а мы фурт не знаме коли буде наше. Ждеме го так долго (од народжыня), аджи дехто з нас тратит юж віру, же Сын Божый жытя вічне дарувал и йому. Насправді може стати ся так, же не воскреснеме, але знайме, же воскресіня до вічного жытя не буде залежало од старой нашой віры або зневіры. Свого воскресіня мусиме пожадати з цілой силы. Што до майбутнього воскресіня, не майме ниякых сумнівів, слово Бога єст сьвате и вічно жыве, выповіджене ниґда не пропаде. Завірме Богу, барз давно тому обіцял чловекови воскресіня и даного слова не цофне. Одягнийме ся думком Св. Йоана Золотоустого з його великодной проповіди, не ждийме воскресіня, а пожадайме.

Невіром в воскресіня огартаме ся може и зато, же не є згоды медже християнами Сходу и Заходу в сьваткуваню Воскресіня Христового. Причына сесого розєднаня лежыт не по стороні Великодня, а по нашій. Пасха Христова єст чымси в роді стакана до половины наповненого водом (істинна о Воскресіню Христовым єст недоступна нашому знаню), на якого смотрят люде. Пасха християньского Сходу и Заходу, што до змісту и суті, єст істинно така сама (так само як сес згаданий стакан з водом), ріжницю роблят особы сьваткуючы Пасху Господню. В сьваткуваню Воскресіня Христового медже християнами од давна існуют величезны ріжниці и не иде ту лем о час, ци іншы мена того самого прецін Сьвата. Воскресіня Христове на Сході и Заході єст так само Великым Сьватом (в єдных и другых найбільшым), хоц західны християне мают Велику Ніч, а мы Великый Ден. Ріжны назвы Христовой Пасхы (Сьвата вшыткых християньскых сьват) підповідают, же не знаме годины Христового Воскресіня, але нихто з нас не ма ниякых сумнівів што до того, же Ісус Христос Воскрес. На Сході и Заході віриме, же так ся стало, як и в сесе, же Воскреслий Ісус зышол в Ад по Адама и Єву – голосно о тім радят іконы *Сошествя в Ад*. Адже ріжниць медже християнами Сходу и Заходу глядати треба не в Воскресіню Христовым, не в часі єй сьваткуваня, ани не в іншых назвах Пасхы пасх, а в нас.

Хоц тогорічна Вєльканоц зас спередила наш Великоден о пят неділ, то и так сьваткуваня Пасхы Христовой не розышло ся так міцно як Йордану (в нас то Хрещеня Господнє ци Богоявленя, а на Заході лем Трьох Царів), ци Успеня (Захід має: *Wniebowzięcie NMP*). Раджу не лем о Великодни, але и о Йордані и Успені, жебы вказати, же Схід барз часто інакше акцентує сесе, на што разом з людми Заходу позерат. На тото само смотриме з іншой горы и зато видиме го кус інакше. Тото само видиме з іншой стороны, кус інший маме його образ в памяти и тото само пережываме каждий по-свому, але тоты самы сьвата сьваткуєме, хоц кус інакше. Адже не чудуйме ся тому, же при пережываню Пасхы акценты ставляме в чысто іншых місцях (так як при Йордані и Успені). В Великым Тижни Захід плотьом, чуствами и умом хоче пережывати Страсты Христовы, а люде Сходу, пережываючы тоты

eprasa.pl 6696c9bdcb

самы події з туземного жывота Предвічного Бога (Месиі), душевно и з задумом призерают ся змістови и якости свого туземного жытя. Схід не неґуе плотского болю Ісуса Христа, але не призерат ся му през мікроскоповы біноклі. Болю за ради Христа (та для свого душевного росту) задавали си християне Заходу и Сходу, але Схід николи не підносил туземного терпіня Господа Бога нашого так міцно и високо, як робило и робит сесе християньство західнє. В нас тіж часами принимали ся західны формы пережываня Страстей Христовых, нич в тім чудного, прецін не од вчера жыеме на стику Сходу з Заходом. В великім пості в гладышівскій православній каплиці ищы аджи в 80-х роках XX столітя в пятниці правлена была Хресна Дорога, до якой єднак обовязково додавано ищы єдну стацию – Воскресіня. В гнешнім Гладышові не є єй ани в греко-католицкій церкви (не так давно правлены были ту акафісты до Страсты Христовых, а днес лем Служба Божа Преждеосвященных Дарів). Такий фільм як «Пасия» Меля Ґібсона міг быти набраний лем през люди західной культуры и лем в тамтім середовиску быти так горячо приниманым. До нас, люди християньского Сходу, такє виджыня Страстей Христовых не промавлят так міцно, як до люди Заходу (хоц не од вчера жыеме медже нима). Адже ріжниці в пережываню Вєльканоци и Великодня не берут ся зо Сьвата, а з нашого пониманя го. В них и в нас Великден єст найбільшым Сьватом, лем інакше го видиме и пережываме. Даст Бог, же патріарх Константинополя Варфоломій I дійде до мети з тым, што задумал. Хоче довести до того, жебы християне цілого сьвіта не лем в 2025 році в єднім дни сьваткували Воскресіня Господнє. Был бы то крок до справжньой: *єдной, святой, соборной и апостольской Церкви*.

Християнский Схід ниґда не зосереджал ся на плоти Месиі так міцно як римо-католикы. В нас не є ани Божого Тіла (колиси введено го и до Греко-католицкой церкви, але зване было *Поклоном Пресвятым Тайнам Тіла і Крови Г.Н.І.Х.*, а през мирян просто *Сьватом Сьватой Євхаристиі*), ани культу до Серця Ісусового (хоц образы Ісуса Христа и Богородиці, з серцьом оплетеным тернями, трафляли під лемківску стріху). През Великий Четвер и Велику Пятницю переходиме каждий по-свому. В нашых дідів ден смерти Месиі был Великым Сьватом, не вільно было нич робити, так само як в кажду сьвату неділеньку, ци іншы сьвата. Як наразі, то Полякы лем бесідуют о такім сьваткуваню дня, в котрім Ісус Христос чловечого Духа оддал Предвічному Богу. Серед нашыма сусідами єст штораз то веце люди хотящых, жебы и в них так было (сусідня Словация Велику Пятницю юж давно має вільным дньом од праці). В Велику Пятницю вшыткы закладаме гріб Господній, але робиме тото інакше. Они деси з боку, а мы на середині храму Господнього, бо так ся належыт істинному Ґазді Церкви. Гріб Господній робиме там, де пак кладеме домовину каждого парохіянина, переходячого до вічного юж жытя (посьліднє цілуваня має місце менш більш там, де в Велику Пятницю на колінах приходиме цілувати плащенницю Господню). В хрещеню облекли сме ся в Ісуса Христа, який не лишит нас самых собі в годину туземной смерти. Схід и Захід вірит в тото само, же в Ісусі Христі и мы даколи воскреснеме.

Не лем Великден пережываме інакше, наш Великій Піст єст долшый од латиньского. Видно сесе , як на долони, кєд Вєльканоц и Великден сьваткуваны сут того самого дня, так, як то буде в 2025 році. Постиме інакше, нашы посты сут долшы и гострішшы, а в Великден не лем нашы єпископы и єґомосьці барз часто навертают до барз старой проповіди, яку-м выжше юж згадувал. Великодна проповід св. Йоана Золотоустого нич а нич не старіє ся, єст дзеркалом східнього смотріня на Пасху Христову. Єст коротіся, св. Йоан Золотоустий навязує в нєй, медже іншыма, до причты о наймитах працьюючых в винниці Господній. Св. Йоан першы витаня шле в ні праведным и молящым ся, пак витат розважливых (навязуючы до причты о розсудливых і нерозумных дівах) и о диво тепло звертат ся и до непостящых. Не робит медже нима ниякой ріжниці, припоминат нам, же Бог барже тішыт ся з єдного наверненого перед хвильом грішника, ниж з натолпу постящы од першого дня. Тых, котры срого постили од Мясопустной Неділі, зрівнує з останніма, бо Бог так само любит першого як и остатнього и таком самом заплатом іх обдаровує. В Бога не час ся рахує, не тото , як долго идеме за Христом, але з чым приходиме. Не розходит ся о дары (золото, кадило ци миро), а о нашу жажду за воскресіньом. Можеме мати лем тото єдно благо, найбільше, жажду блудного Сына, адже спробу повороту до Сотворителя. Св. Йоана недармо зовеме Золотоустым, в коротіцькій проповіди запер суть Великодня:

Най нихто не старат ся своіма гріхами,
бо з гробу засвітило Милосердя.
Най нихто не боіт ся смерти,
бо спасла нас од нєй смерт Спасителя.
Знищыл єй Тот, Котрого она тримала.
Зруйнувал ад Тот, Кто зышол до аду.
Згіркніл ад, скоштувавшы Його плоти.
(…)
Ґилтнул плоть, а зустріл ся з Богом,
Ґилтнул землю, а зустріл ся з Небом.
Ґилтнул, што віділ, а пропал од Того, чого не вздріл.

Адже, де о смерти Твоє жало?
Де, о аде, твоя побіда?

Христос Воскрес – и остал єс розвалений.
Христос Воскрес – и пропали демоны.
Христос Воскрес – и веселят ся ангелы.
Христос Воскрес – и Жытя вернуло своі права.

Христос Воскрес –
и нихто з померлых не остал в гробниці.

Писанки
Розалії Демай

eprasa.pl 6696c9bdcb

Писанки Яґоди Настали

14 травня 2024 року о 19:00 в Концертній студії ім. В. Лютославського у Варшаві (ul. Modzelewskiego 59) відбудеться концерт української музики
за участю:
Львівського Фортепіанного Секстету
Наталія Ревакович – фортепіано, Марта Семчишин – скрипка, Вікторія Титаренко – скрипка, Любов Войтович – альт, Ольга Шутко – віолончель, Іван Лиховид – контрабас.
В програмі твори Вікторії Польової, Василя Барвінського, Бартоша Ковальського та Золтана Алмаші.
Концерт відбувається у рамках 38-го фестивалю «Варшавські музичні зустрічі».

ВХІД ВІЛЬНИЙ

XLIX ФЕСТИВАЛЬ УКРАЇНСЬКИХ ДИТЯЧИХ АНСАМБЛІВ КОШАЛІН 2024

відбудеться **15-16 червня 2024 року** (субота, неділя) в Балтійському Драматичному Театрі у Кошаліні вул. Театральна Площа 1 (Plac Teatralny 1)
Зголошення про участь ансамблів просимо пересилати листом **до 15 травня** ц.р. на адресу:
Związek Ukraińców w Polsce,
Zarząd Oddziału w Koszalinie,
ul. J. Piłsudskiego 6/1, 75-500 Koszalin
тел.: 94 /342-64-70, 884-994-009
zup_koszalin@wp.pl
Заохочуємо до участі всі ансамблі, особливо кабаре та інструментальні групи! БЕЗ КАЗОК!
У заяві слід подати:
● назву ансамблю ● місцевість ● ім'я та прізвище керівника, а також його електронну адресу і номер телефону ● тему, заголовок, час тривання програми, рід виступів (субота – не довше 15 хв.; неділя – 10 хв.) ● кількість виконавців та опікунів (1 на 15 дітей) ● кількість мікрофонів тощо.

Управа відділу ОУП у Кошаліні

Zadanie dofinansowano ze środków Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji
Zadanie publiczne jest współfinansowane ze środków Gminy Miasta Koszalina
Zadanie publiczne jest współfinansowane z budżetu Województwa Zachodniopomorskiego
Zadanie dofinansowano ze środków Budżetu Państwa (Działalność zmierzająca do ochrony, zachowania i rozwoju tożsamości kulturowej mniejszości ukraińskiej . * Dziecięce Festiwale i Konkursy)

Любачівщина запрошує!

Тих, в кого ще трошки по 77 роках в серці залишилася пам'ять про своїх предків і хто хоче переказати її своїм дітям та онукам, запрошуємо на Любачівщину.

3.08.2024 об 11.00 – Служба Божа в церкві в Горайці і опісля панахиди на цвинтарях в Горайці, Новому Селі та Жукові.

4.08.2024 о 10.00 – панахиди на цвинтарі в Старому Люблинці, а об 11.00 – Служба Божа в церкві в Новому Люблинці та опісля панахиди на цвинтарі.
Хоч раз в рік походимо стежками наших предків та помолимося на їхніх могилах.
Хто не може поїхати, нехай передасть свою лепту на впорядкування цвинтарів чи ремонт церкви особам, які поїдуть, або перекаже на рахунок:
Fundacja Dom Ukraiński w Przemyślu
ul. T. Kościuszki 5, 37-700 Przemyśl
nr rachunku 50 1600 1462 1838 9708 6000 0006
Darowizna na cele statutowe – Lubliniec
Церкви та могили на Любачівщині чекають на нас.
Більше інформації в Олени Комар за тел. 502 168 247.

XXII Загальнопольський конкурс малюнків «Рідні землі дідусів моїми очима»

Праці просимо виконати у форматі А3.
Просимо, не кладіть на малюнки пластилін та гострі елементи, які можуть знищити дитячі праці в транспорті.
Братимуться до уваги тільки індивідуальні праці.
Позаду праці треба подати: • ім'я і прізвище дитини • вік автора, клас і школу • адресу і номер телефону.
Професійне журі оцінюватиме праці у категоріях виконавців: 1) діти дошкільного віку (до 6 років); 2) школярі 7-9 років (початкова школа); 3) школярі 10-12 років; 4) школярі 13-15 років.
Найкращі праці будуть нагороджені та експоновані під час 49-го Фестивалю українських дитячих ансамблів – **КОШАЛІН 2024** 15-16 червня 2024 року (субота-неділя)
Праць не повертаємо!
Праці просимо надсилати **до 15 травня 2024 року**
на адресу:
Związek Ukraińców w Polsce, Zarząd Oddziału w Koszalinie
ul. J. Piłsudskiego 6/1, 75-500 Koszalin
тел.: 94 342-64-70, 884-994-009 zup_koszalin@wp.pl

Управа відділу ОУП у Кошаліні

Писанки Адріанни Козири

Фото писанок надали організатори 51-го Загальнопольського конкурсу писанок ім. Михайла Ковальського

eprasa.pl 6696c9bdcb

Від щирого серця вітаємо нашого
Тата, Діда і Прадіда

Володимира Мелеха

з Його круглим 90-м Ювілеєм!

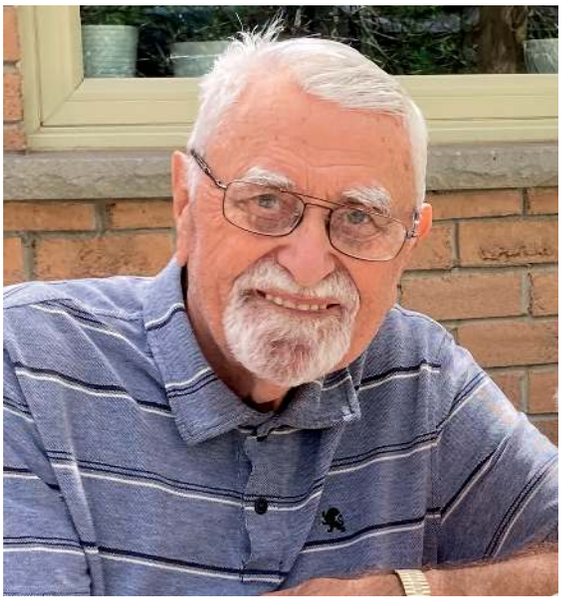

Бажаємо Тобі кріпкого здоров'я,
сил, любові, усмішки та наснаги до нових знань,
проєктів і всіх благ Божих – на многії літа!
Нехай Твої дні завжди будуть повні добрих емоцій,
уваги і пошани від людей!

Діти: Мирослава, Ірена, Анна і Ґражина з чоловіками
Внуки: Пилип, Нікуся, Домініка, Данєль, Борис,
Олекса, Дарія і Ксеня з чоловіками і нареченими
Правнуки: Дерек, Олівія та Максим

Сердечно вітаємо Вуйка

ВОЛОДИМИРА МЕЛЕХА

з ювілеєм 90-ліття

і бажаємо багато сил, міцного здоров'я,
Божого благословення – на многії літа!

Володимир і Мирослав Купичі з родинами

Товариство «Вербицька земля»

вплати від 1 червня до 31 грудня 2023 року

1. Андрій Добрянський (Ґданськ) 200 зл
2. Андрій Палюшок (Копенгаген, Данія) 200 зл
3. Галина Блонська (Пєнєнжно) 100 зл
4. Роман Палюшок (Бартошиці) 200 зл
5. Богдан Коць (Первіти) 200 зл
6. Анна Нісєвич (Пєнєнжно) 100 зл
7. Галина і Іван Смики (Пєнєнжно) 200 зл
8. Марко Палюшок (Острий Камінь) 500 зл
9. Данута Кіх-Заторська (Пйотровець) 200 зл
10. Роман Палюшок (Бартошиці) 200 зл
11. Михайло Мазурек (Переводів) 200 зл
12. Софія і Анна Грибики (Струбно) 100 зл
13. Марія Лацко (Фромборк) 200 зл
14. Параскевія Коць (Фромборк) 100 зл
15. Данута Коць (Ольштин) 200 зл
16. Ірена Боднар (Ґурово-Ілавецьке) 200 зл
17. Ірена Коць-Ульбрих (Варшава) 200 зл
18. Анонім 500 зл
19. Катерина і Андрій Добрянські (Ґданськ) 200 зл
20. Стефанія Маркович (Варшава) 500 зл
21. Жан Буско (Франція) 200 євро – 839,80 зл

Вплати від січня до квітня 2024 року будуть також опубліковані пізніше в «Нашому слові».
Bank Millennium S.A.
ul. Stanisława Żaryna 2A, 02-593 Warszawa
53 1160 2202 0000 0000 8343 4012
IBAN PL: 53 1160 2202 0000 0000 8343 4012
SWIFT: BIG BPL PW

Усім жертводавцям – сердечно дякуємо. Дуже просимо про подальші пожертви на утримання порядку біля церкви, на цвинтарі, Черневі, а також очищеня смітника біля цвинтаря. В минулому 2023 році покіс трави на вищезгаданих місцях відбувався шестикратно, щоб утримати належний порядок.

Пригадуємо про поїздку до Вербиці і рідних сторін, яка відбудеться 5-7 липня 2024 року. Кошт екскурсії – 800 зл (дорога, 2 нічліги зі сніданками, почастунок). Охочих просимо про запис і передплату до 20 травня 2024 року (термін пов'язаний з резервацією автобусу і готелю).

Просимо всіх охочих, небайдужих, молодших та старших, у котрих земля наших батьків, дідів і прадідів залишається в серцях і душах, поповнити ряди нашого Товариства. Будемо раді спільно з Вами зберігати історичну пам'ять наших споконвічних земель та берегти від занепаду наше минуле.

Усю інформацію про діяльність Товариства можна отримати за номерами телефонів: 500 289 866 (Марія Білас) та 696 516 134 (Данута Кіх-Заторська).

Підготувала Данута Кіх-Заторська (Пйотровець),
Товариство «Вербицька земля»

Наше Слово **Adres:** Redakcja "Nasze Słowo", ul. Kościeliska 7, 03-614 Warszawa, tel.: **biuro redakcji** – tel./fax 22 677-88-10, +48 510-162-854, redaktor naczelny – 22 677-88-11, sekretarz redakcji – 22 677-84-46, redakcja – 22 677-84-45. **E-mail:** redakcja@nasze-slowo.pl, prenumerata@nasze-slowo.pl, ogloszenia@nasze-slowo.pl Internet: www.nasze-slowo.pl **Kolegium Redakcyjne:** Piotr Tyma, Paweł Łoza, Tetiana Daniuczenko, Anastazja Krawczuk. **Zespół redakcyjny: zastępca redaktora naczelnego** – Paweł Łoza, **sekretarz** – Tetiana Daniuczenko, **redaktorzy** – Igor Szczerba (Warszawa), Anna Winnicka (Koszalin), Grzegorz Spodarek (Kętrzyn), Katarzyna Komar-Macyńska (Przemyśl), redaktor stylistyczny – Anna Russu, redaktor techniczny – Olga Michaluk, **biuro redakcji** – Katarzyna Stepan. **Współpracownicy:** Anastazja Krawczuk (Warszawa), Stefan Migus (Olsztyn), Piotr Andrusieczko (Kijów), Ludmiła Łabowicz (Białystok), Olena Humeniuk (Kijów), Adam Wiewiórka (Legnica), Daryna Popil (Warszawa), Władysław Graban (Krynica Zdrój), Piotr Wirchniański (Gładyszów).
Wydawca: Związek Ukraińców w Polsce, ul. Kościeliska 7 03-614 Warszawa, tel.: 22 679-96-77 (sekretariat), E-mail: sekretariat@ukraincy.org.pl, biuro@ukraincy.org.pl Internet: http://ukraincy.org.pl **Fotoskład:** Redakcja „Nasze Słowo" **Druk:** Drukarnia „Efekt". Nakład 2000 egz. Pismo dofinansowano ze środków budżetu państwa Związek Ukraińców w Polsce, ul. Kościeliska 7, 03-614 Warszawa.
Konto bankowe dla wpłat w PLN: 47 1160 2202 0000 0000 5515 6292
Konto bankowe dla wpłat w EURO, CAD: IBAN: PL47 1160 2202 0000 0000 5515 6292 BIC/S.W.I.F.T.: BIGBPLPWXXX Bank Millennium S.A., ul. S. Żaryna 2a, 02-593 Warszawa,
Konto bankowe dla wpłat tylko w USD: IBAN: PL20 1160 2202 0000 0000 5515 6196 BIC/S.W.I.F.T.: BIGBPLPWXXX Bank Millennium S.A., ul. S. Żaryna 2a, 02-593 Warszawa.

Poglądy autorów publikacji nie zawsze są zbieżne z poglądami redakcji. Za wiarygodność faktów odpowiadają autorzy. Redakcja nie zwraca tekstów nie zamówionych oraz zastrzega sobie prawo ich redagowania, skracania i zmiany tytułów. Koresponduje z czytelnikami tylko na łamach tygodnika. Rozpowszechnianie materiałów z „Naszego Słowa" wyłącznie za zgodą redakcji. Za treść ogłoszeń i reklam redakcja nie ponosi odpowiedzialności.

„Nasze Słowo" dostępne jest w oddziałach Poczty Polskiej, w wybranych EMPiK-ach oraz w wydaniu internetowym www.eprasa.pl/news/nasze-slowo.

Publikacje wyrażają jedynie poglądy autora/ów i nie mogą być utożsamiane z oficjalnym stanowiskiem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji. Статті виражають точку зору авторів і не можуть уособлювати офіційну позицію Міністра внутрішніх справ та адміністрації.

eprasa.pl 6696c9bdcb

56. Дитячий фестиваль української культури
Ельблонґ 2024

18–19 maja 2024/**18–19 травня** 2024

56. Dziecięcy Festiwal Kultury Ukraińskiej

56. Дитячий фестиваль української культури

Teatr im. Aleksandra Sewruka w Elblągu, ul. Teatralna 11

18 maja
godz. **10.00**
Koncert 56. Dziecięcego Festiwalu Kultury Ukraińskiej – prezentacja zespołów dziecięcych
godz. **17.30**
Koncert zespołów działających przy ZSO im. Markiana Szaszkiewicza w Przemyślu **„PRZEMYŚL W ELBLĄGU"**

19 maja
godz. **10.30**
Koncert galowy 56. Dziecięcego Festiwalu Kultury Ukraińskiej

18 травня
10.00 год.
Концерт 56. Дитячого фестивалю української культури – презентація дитячих ансамблів
17.30 год.
Концерт гуртів, які діють при КЗШ ім. Маркіяна Шашкевича у Перемишлі **«ПЕРЕМИШЛЬ В ЕЛЬБЛОНЗІ»**

19 травня
10.30 год.
Гала-концерт 56. Дитячого фестивалю української культури

Organizator: Związek Ukraińców w Polsce Zarząd Oddziału w Elblągu
Організатор: Об'єднання українців у Польщі Управа відділу в Ельблонзі
Об'єднання українців у Польщі

Dofinansowano ze środków dotacji: Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji Samorządu Województwa Warmińsko-Mazurskiego Prezydenta Miasta Elbląg Powiatu Elbląskiego
Дофінансовано із засобів дотації: Міністра внутрішніх справ і адміністрації Самоуправління Вармінсько-Мазурського воєводства Президента Міста Ельблонґ Ельблонзького повіту

Zorganizowano przy współpracy z Teatrem im. Aleksandra Sewruka w Elblągu
Організовано у співпраці з Театром ім. Александра Севрука в Ельблонзі

Patronat medialny/Медіа-патронат Razem z Tobą dobra strona niepełnosprawnych Наше Слово

eprasa.pl 6696c9bdcb